

hjalp hende ned og fik hendes Portnøgle, og mens han stod og famlede ved Laasen, kom han igen tilbage til Karsten From og Grunden til hendes Afslag paa hans Indbydelse.

»Jeg vil naturligvis ikke prøve paa at overtale dig, Jytte; men du siger jo selv, at det er en gammel Historie, som ovenikøbet ingen af jer har taget alvorlig. Og From er jo ogsaa altfor dannet og ridderlig til, at han nogensinde kunde falde paa at rippe op i Fortiden . . .«

»Aa, kære, du tager ganske fejl. Det har jeg ikke skænket en Tanke.«

»Jamen, saa synes jeg egentlig gerne, du kunde vise ham den Opmærksomhed. Og mig vilde du altsaa gøre en stor Tjeneste med det. Og jeg vil sige dig, at du selv vil have megen Fornøjelse af at se hans Atelier. Han har mange nye Portræter under Arbejde . . . altsammen glimrende Ting, som han tjener Tusinder paa.«

»Det betvivler jeg ikke . . . Men nu maa du virkelig lade mig komme ind, John! Jeg tror, som sagt, at Mor sidder oppe og venter paa mig.«

»Ja ja. Nu kan du jo sove paa det. Jeg havde alligevel tænkt at spise Frokost hos jer imorgen. Vi har faaet Skiftedagsferie, og jeg er min egen Herre. Er du optaget?«

»Nej. Kom du bare! Vi er hjemme.«